

Arrest

nr. 126 219 van 25 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 16 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juni 2014.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CHATCHATRIAN loco advocaat A. LOOBUYCK en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 10 maart 2014 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 27 mei 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 4 juni 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 6 juni 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op dezelfde dag per fax betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert de Somalische nationaliteit te bezitten en te behoren tot de clan Shekhal. U werd geboren in Buldo Haji in 1994. U groeide op bij uw grootmoeder H.(...) H.(...) N.(...) en u hebt sinds uw jonge leeftijd geen nieuws meer van uw ouders en broers en zussen. Na het overlijden van uw tante vroeg uw oom dat u met hem zou trouwen, wat u weigerde. U werd geholpen door een vrouw F.(...) H.(...), die u wegbracht tot aan de grens. U reisde via Halima Ade naar Dadab en verder naar Mombassa, Kenia. U hebt Mombassa, Kenia per vliegtuig verlaten op 10 maart 2014. U kwam op 10 maart 2014 aan in België en u vroeg dezelfde dag een **eerste maal** asiel aan (zie verslag Federale Politie PA/61/VVR en BN/937/14 dd.10.3.2014). U reisde met valse/vervalste documenten op naam van R.(...) A.(...) J.(...) en u bent niet in het bezit van enig reis- of identiteitsdocument.

Uw asielaanvraag werd op 31 maart 2014 door het Commissariaat-generaal beslist met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde Somalische nationaliteit. U tekende beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 15 april 2014 en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde bij arrest (n° 123667) op 8 mei 2014 de negatieve beslissing. U tekende geen beroep aan tegen dit arrest.

Zonder naar uw land van herkomst terug te keren vroeg u op 27 mei 2014 een **tweede maal** asiel aan. U stelt Somalische burger te zijn en u blijft bij uw verklaringen die u aflegde tijdens uw eerste asielaanvraag en u legt ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag een nationaliteitsverklaring uitgereikt door de Somalische ambassade in België neer dd.26.5.2014 en een verklaring van geboorte uitgereikt door de Somalische ambassade in België dd.26.5.2014.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde Somalische nationaliteit. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke nationaliteit, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot het land ten aanzien waarvan de eventuele nood aan bescherming dient te worden beoordeeld, evenals met betrekking tot de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet om dit land te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw relaas en asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg door eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Wat betreft de nationaliteitsverklaring en de verklaring van geboorte uitgereikt door de Somalische ambassade te België dd.26.5.2014 die u voorlegt dient het volgende te worden opgemerkt. Rekening houdend met het feit dat uw verklaringen over uw afkomst reeds als weinig geloofwaardig werden beoordeeld en uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat alle archieven en publieke kantoren werden vernietigd gedurende de burgeroorlog waardoor er geen archieven, kopieën of originele documenten voorhanden zijn die gebruikt kunnen worden als referentiemateriaal bij het opstellen van (identiteits)documenten, dient de waarde van dit stuk danig gerelativeerd te worden. Voorts blijkt dat Somalië in de 'Corruption Perceptions Index' op rang 175 komt van de door de niet-gouvernementele organisatie 'Transparency international' 175 onderzochte landen en dus - samen met Afghanistan en Noord-Korea - als het meest corrupte land ter wereld wordt gerangschikt. Ook de documenten uitgereikt door de Somalische ambassades werden onderzocht door meerdere EU landen, waaronder België en het Verenigd Koninkrijk, maar ook door onder meer Zwitserland, de Verenigde Staten en Canada. Hun

bevindingen zijn gelijklopend en bevestigen naast een winstgevende privéhandel in Somalische documenten, het gemak waarmee identiteitsdocumenten kunnen worden verkregen op de ambassades. Tevens kan hieruit blijken dat de Somalische ambassades een feitelijke onbegrensde appreciatiebevoegdheid hebben om de Somalische nationaliteit toe te kennen (of in te trekken) en op basis hiervan Somalische identiteitsdocumenten uitreiken. Dit leidt volgens dezelfde informatie tot een abusief en oneigenlijk gebruik van en handel in Somalische documenten. De beoordeling van de bewijswaarde van Somalische identiteitsdocumenten dient dan ook met passende voorzichtigheid te gebeuren. Bijgevolg kunnen deze documenten niet weerhouden worden als nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u voor de erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt over de Somalische nationaliteit te beschikken. Deze vaststelling volstond om de door u aangehaalde feiten die zich in Somalië zouden afgespeeld hebben, niet verder te onderzoeken, dit omdat dergelijk onderzoek toch niet tot een ander besluit betreffende de gegrondheid van uw asielaanvraag zou kunnen leiden.

Daar werd vastgesteld dat u niet de Somalische nationaliteit heeft, is het CGVS van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Somalië.

Er dient benadrukt te worden dat het uw verantwoordelijkheid is om uw beweerde en nationaliteit aan te tonen en dit door middel van authentieke (identiteits)documenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, wanneer ernstige juridische en/of materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door concrete en objectieve informatie. Immers voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op uw schouders. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen mag er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat er geen elementen zijn die wijzen op een schending van het non-refoulementbeginsel voor zover u zou worden teruggeleid naar uw werkelijk land van herkomst.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, voert verzoekster aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden

beslissing het 'nieuw karakter' van de aangebrachte stukken niet heeft onderzocht. Er werd immers niet onderzocht of de voorgelegde stukken reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag, noch of deze stukken betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin verzoekende partij ze had kunnen aanbrengen. Nochtans is dit volgens verzoekster essentieel om te kunnen besluiten of deze stukken de nood tot bescherming aanzienlijk groter kunnen maken. Onder verwijzing naar het oude artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en rechtspraak van de Raad van State hieromtrent, argumenteert verzoekster dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich in de fase van de inoverwegingname van de asielaanvraag voorzichtig dient op te stellen bij het onderzoek van de nieuwe stukken en niet mag oordelen of de nieuwe elementen al dan niet de erkenning als vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus kunnen gronden, doch enkel of zij de kans hiertoe aanzienlijk groter kunnen maken.

Vervolgens verwijst verzoekster naar de Memorie van Toelichting bij de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, waarin wordt verduidelijkt wanneer het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen mag oordelen dat de kans dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt niet aanzienlijk wordt vergroot. Dit kan vooreerst wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich niet als bewijsvoerend overkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of omdat de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. Verzoekster laat gelden dat *in casu* niet wordt gesteld dat de documenten inhoudelijke of vormelijke gebreken zouden vertonen. Er wordt enkel gesteld dat de bewijswaarde van Somalische documenten bijzonder relatief is omwille van corruptie. Dit heeft echter niets met incoherente of ongeloofwaardige verklaringen te maken, aldus verzoekster. Tevens kan worden geoordeeld dat de kans niet aanzienlijk wordt vergroot wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken of een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden. Verzoekster bevestigt dat zij achter haar vorig asielrelaas blijft staan. Zij argumenteert dat het Commissariaat-generaal echter over het hoofd lijkt te zien dat in deze wel degelijk nieuwe elementen werden voorgelegd, die weliswaar in het verlengde liggen van haar vorig asielrelaas, doch niet louter de voortzetting ervan vormen. Het betreffen immers nieuwe documenten die haar identiteit aantonen, aangezien in de eerste asielprocedure geen geloof werd gehecht aan haar Somalische nationaliteit. Verzoekster begrijpt dan ook niet hoe het Commissariaat-generaal zou kunnen beweren dat deze stukken louter en alleen een aanvulling vormen van haar ongeloofwaardig asielrelaas, te meer daar het geen nieuwe bewijzen betreffen van een gebeurtenis die zich voordeed vóór haar eerste asielaanvraag, doch wel niet-betwiste stukken van na haar eerste asielaanvraag. Aangezien de nieuwe elementen betrekking hebben op haarzelf kan evenmin met stellige zekerheid door het Commissariaat-generaal in het kader van haar prima facie-beoordeling beweerd worden dat de elementen louter algemeen van aard zijn en géén verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker, aldus nog verzoekster. Zij is de mening toegedaan dat het Commissariaat-generaal *in casu* het onderscheid tussen haar beperkte appreciatiebevoegdheid in het kader van het in overweging nemen van een nieuw element en haar volle appreciatiebevoegdheid bij een in overweging genomen asielaanvraag uit het oog verloren is en direct lijkt te besluiten dat de aangebrachte stukken noch de vluchtelingenstatus noch de nood aan subsidiaire bescherming kunnen gronden, ook al verwoordt zij het misschien niet letterlijk zo. Om deze reden en omdat *in casu* niet werd nagegaan of de overgemaakte stukken 'nieuwe elementen' betreffen, meent verzoekster dat bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 52/3 van de vreemdelingenwet, de hoorplicht, het beginsel "*accessorium sequitur principale*", machtsoverschrijding en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), citeert verzoekster uitvoerig uit hoger aangehaalde Memorie van Toelichting, waaruit zij besluit dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet meer bevoegd is om een klassiek interview af te nemen en dat de beslissende overheid, *in casu* het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, degene is die de asielzoeker moet horen om de beschermingsnoden te bepalen. De memorie van toelichting stelt dat alleen wanneer het mogelijk is een beslissing te nemen op basis van de door de Dienst Vreemdelingenzaken meegedeelde informatie, de bevoegde instantie, zijnde de verwerende

partij, geen gehoor dient af te nemen. Verzoekster verwijst te dezen nog naar artikel 34.2 c) van Richtlijn 2005/85/ EG, dat voorziet in de mogelijkheid om specifieke regels te voorzien bij de behandeling van meervoudige aanvragen. Zo is het toegelaten dat de bevoegde instantie afziet van een persoonlijk gehoor en het voorafgaand onderzoek uitsluitend voert op basis van schriftelijke toelichtingen voor zover dat dit geen eerlijk onderzoek in de weg staat. Deze mogelijkheid werd tevens voorzien in artikel 6, § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster vervolgt dat deze regels moeten worden toegepast conform de grondrechten vastgelegd in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het recht om gehoord te worden valt onder artikel 41 van het Handvest en dient gerespecteerd te worden bij de toepassing van de Procedurerichtlijn, aldus verzoekster. Zij verduidelijkt dat de Belgische Staat een zekere procedurele autonomie behoudt wanneer zij gebruik maakt van de uitzondering voorzien in artikel 34 van de Procedurerichtlijn, maar dat zij de algemene toepassing van artikel 41 van het Handvest dient te respecteren in het geval zij beslist om een persoon niet te horen. Verzoekster besluit uit het voorgaande dat ingevolge het algemeen rechtsbeginsel van de hoorplicht en artikel 41 van het Handvest, een asielzoeker dient gehoord te worden alvorens een negatieve asielbeslissing jegens hem/haar getroffen wordt. Artikel 34 van de Procedurerichtlijn 2005/85 voorziet echter in de mogelijkheid om specifieke regels te voorzien bij de behandeling van meervoudige aanvragen. Aangezien de Belgische Staat geen bijzondere regels bepaald heeft nopens de behandeling van meervoudige asielaanvragen en meer bepaald wanneer het horen in dit kader niet vereist zou zijn, kon het Commissariaat-generaal volgens verzoekster in deze zaak niet afwijken van de hoorplicht.

Verzoekster vervolgt dat zo de Raad van mening zou zijn dat er in deze geen nood zou zijn om de haar te horen daar zij toch geen nuttige gegevens kon aanbrengen die een andere beslissing zouden rechtvaardigen, dan nog werd er in de tekst van de bestreden beslissing niet gemotiveerd waarom een gehoor dan wel niet zou nodig zijn. Verzoekster acht het helemaal onaanvaardbaar dat het Commissariaat-generaal haar eerst laat horen door een onbevoegde rechtspersoon (Dienst Vreemdelingenzaken) om daarna te besluiten op basis van dit gehoor door een onbevoegde rechtspersoon, dat horen eigenlijk niet nuttig zou zijn. Het is, zo betoogt verzoekster, het één of het ander: ofwel besluit het Commissariaat-generaal om te horen en dan is er geen probleem, ofwel besluit het Commissariaat-generaal zelf dat een gehoor niet nodig is en motiveert zij dit. Wat niet kan is een onbevoegde dienst laten onderzoeken en horen om daarna zelf te besluiten dat het niet nodig zou zijn, aldus nog verzoekster. Verzoekster meent dat *in casu* het asielgehoor werd georganiseerd en uitgevoerd door de Dienst Vreemdelingenzaken die ter zake over geen enkele bevoegdheid meer beschikt. Dit schendt volgens verzoekster artikel 52/3 van de vreemdelingenwet waarin bepaald wordt dat de bevoegdheid om een beslissing te nemen rond een meervoudige asielaanvraag exclusief aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toekomt. Het feit dat ingevolge artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken bevoegd blijft om de aanvraag te registreren, doet hier geen afbreuk aan. Men kan volgens verzoekster immers onmogelijk voorhouden dat het voorwerp van de hoorplicht zou samenvallen met de loutere registratie van de aanvraag dewelke wordt beschreven in artikel 51/8. Dit zou een manifeste en onaanvaardbare uitholling van de hoorplicht impliceren. Dit blijkt overigens duidelijk uit de parlementaire voorbereiding waarin duidelijk een onderscheid gemaakt wordt tussen deze vragenlijst en het gehoor dat een uiteindelijke beslissing dient vooraf te gaan. Verzoekster herhaalt in dit verband dat een kandidaat-asielzoeker zowel ingevolge Europese als Belgische wettelijke bepalingen en algemene rechtsbeginselen het recht heeft om gehoord te worden alvorens een beslissing wordt genomen nopens de asielaanvraag. Dat zij nooit gehoord werd door het Commissariaat-generaal vitieert volgens verzoekster dan ook automatisch de ganse bestreden beslissing. Volledigheidshalve merkt verzoekster op dat ook uit het *adagium accesorium sequitur principale* volgt dat wanneer de bevoegdheid om een beslissing te nemen rond een meervoudige asielaanvraag overgeheveld wordt van de Dienst Vreemdelingenzaken naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dit ook geldt voor het onderzoek dat aan deze beslissing voorafgaat. Zij vervolgt dat het eventueel nog zou te tolereren zijn dat de Dienst Vreemdelingenzaken enkele voorbereidende handelingen treft – zoals bijvoorbeeld de loutere registratie van de aanvraag – maar dat het zeker niet aanvaardbaar is dat het Commissariaat-generaal haar noch gezien, noch gehoord heeft vooraleer zij jegens haar de bestreden beslissing trof. Zelfs als het onderzoek nog zou mogen gebeurd zijn door de Dienst Vreemdelingenzaken, *quod non*, dan nog zou het Commissariaat-generaal het onderzoeksverslag naast zich moeten neerleggen en de kandidaat-vluchteling horen, aldus verzoekster, die verduidelijkt dat de hoorplicht immers impliceert dat wie een besluit neemt, zelf gehoord heeft over wie hij het besluit neemt. Het horen, het beginsel *et altera pars audiatur*, is immers onverbrekkelijk verbonden met de beslissingsbevoegdheid zelf. Verzoekster besluit uit het geheel van wat voorafgaat dat het horen door de Dienst Vreemdelingenzaken met de doeleinden

haar meervoudige asielaanvraag te weigeren machtsoverschrijding uitmaakt. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft hier immers geen enkele bevoegdheid toe.

Tot slot betoogt verzoekster dat ook artikel 3 EVRM manifest is geschonden. Verzoekster wijst erop dat het EHRM in het kader van het asielcontentieux al in meerdere arresten (SINGH, MSS) heeft gespecificeerd dat, wanneer de schending (claim) ingeroepen wordt van artikel 3 EVRM - zoals verzoekster uiteraard deed op het moment van haar asielaanvraag - er een omstandig onderzoek dient te gebeuren dat beantwoordt aan de vereisten van een daadwerkelijk rechtsmiddel (artikel 13 EVRM). Zoals beschreven in het MSS arrest van het Hof moet een daadwerkelijk rechtsmiddel voor vermeende schendingen van artikel 3 EVRM aan enkele garanties voldoen: 1) beschikbaar en toegankelijk zijn in feite en rechte, 2) zorgvuldige controle uitvoeren, onafhankelijk en rigoureuus onderzoek naar de motieven die een vermeende schending van artikel 3 inhouden door nationale competente instantie en 3) automatische schorsende werking van de uitvoering van de maatregel van verwijdering hebben. Het spreekt voor zich dat de Dienst Vreemdelingenzaken, ingevolge artikel 52/3 vreemdelingenwet (sinds 1 september), bij gebreke aan elke bevoegdheid ("competentie") ter zake geen nationale competente instantie is die hier een onderzoek kan naar voren, aldus verzoekster, die hieraan toevoegt dat een onderzoek waarbinnen niet eens een persoonlijk onderhoud en gehoor van de kandidaat-asielzoeker plaatsvindt daarenboven automatisch een niet zorgvuldig onderzoek is en dat deze omstandigheid – het feit dat zijn niet eens gehoord werd door het Commissariaat-generaal – tot gevolg heeft dat de bestreden beslissing strijdt met artikel 3 EVRM.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag heeft uiteengezet. In 's Raads arrest nr. 123 667 van 8 mei 2014 werd inzake verzoeksters eerste asielaanvraag geoordeeld als volgt:

"(...) 2.3. De Raad is van oordeel dat verzoekster haar afkomst uit Bulo Haji en Somalische nationaliteit niet aannemelijk maakt.

Vooreerst kan worden vastgesteld dat haar geografische kennis over de omgeving van Bulo Haji en Lower Jubba, haar beweerde regio van herkomst, zeer beperkt is te meer zij verklaarde geboren en opgegroeid te zijn in Bulo Haji en er altijd te hebben gewoond tot aan haar vertrek uit Bulo Haji in februari 2014 (stuk 4, gehoorverslag, p. 5). Verzoekster stelt enkel Qodqod, Halima Ade en God Usbo te kennen als buurdorpen van Bulo Haji (stuk 4, gehoorverslag, p. 5) en verklaart dat wanneer zij Bulo Haji verlaat deze dorpen in het oosten zijn gelegen en op de weg liggen naar Kismayo (stuk 4, gehoorverslag, p. 5). Verzoekster geeft ook aan dat Bulo Haji een deel is van Kismayo en op 85 km gelegen is van Kismayo (stuk 4, gehoorverslag, p. 5). Verzoekster blijkt echter niet te kunnen verduidelijken welke andere plaatsen er zijn gelegen op de weg naar Kismayo (stuk 4, gehoorverslag, p. 6). Gevraagd vanuit welke plaats de weg naar Kismayo vertrekt of wat er is gelegen in de andere richting op de weg van Kismayo, blijft verzoekster het antwoord schuldig (stuk 4, gehoorverslag, p. 6). Wanneer haar wordt gevraagd welke andere plaatsen zij kent in de omgeving en plaatsen op te noemen waarover zij al hoorde, antwoordt zij opnieuw ontkennend (stuk 4, gehoorverslag, p. 5). Bovendien kan verzoekster, buiten Mogadishu geen enkele plaats in Somalië opnoemen (stuk 4, gehoorverslag, p. 5). Waar verzoekster stelt dat er wat betreft haar geografische kennis onvoldoende rekening werd gehouden met haar achtergrond en profiel van ongeschoolde vrouw die slechts het land bewerkte, wijst de Raad erop dat uit het administratieve dossier duidelijk blijkt dat de vragen die verzoekster werden gesteld betreffende de geografische kennis, niet van aard waren dat schoolse kennis vereist zou zijn. De vragen waren wel degelijk aangepast aan een profiel als dat van verzoekster. Van verzoekster, die beweerde haar hele leven in Bulo Haji te hebben gewoond, kan dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat zij meer dan 3 buurdorpen, plaatsen op de weg naar Kismayo of andere plaatsen in de omgeving kan opnoemen. Het is ook niet aannemelijk dat verzoekster, buiten Mogadishu geen enkele plaats in Somalië kan opnoemen.

Ook is verzoeksters kennis van het Somalische clansysteem zeer beperkt. Verzoekster verklaarde te behoren tot de Shekhal, subclan Lobooge (stuk 4, gehoorverslag, p. 8). Echter, zij blijkt niet te kunnen duiden tot welke clangroep Shekhal zou behoren (stuk 4, gehoorverslag, p. 8) en kan desbetreffend enkel "het is Somali" toevoegen (stuk 4, gehoorverslag, p. 8). Ook kan zij slechts de subclan van haar grootmoeder geven, doch verder reikt haar kennis niet (stuk 4, gehoorverslag, p. 8). Op de vraag welke clans er wonen in Bulo Haji antwoordt verzoekster Harti en Awrmale (stuk 4, gehoorverslag, p. 8), maar blijkt zij niet in staat aan te geven tot welke clangroep deze behoren, noch kan zij subclans van deze twee clans opnoemen (stuk 4, gehoorverslag, p. 8). Verzoekster kent evenmin andere clans in Somalië (stuk 4, gehoorverslag, p. 8). Gelet op de centrale rol die het clansysteem heeft in de Somalische

samenleving volgens de informatie aanwezig in het administratief dossier is het niet aannemelijk dat verzoekster dermate weinig afweet over de clans in Somalië.

Waar volgens verzoekster het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aldus toegeeft dat ze er veel vanaf weet verklaart verzoekster haar gebrekkige kennis omtrent het clansysteem niet. Ook waar zij stelt dat rekening moet worden gehouden met haar profiel als Somalische vrouw met een beperkte levenservaring, dient te worden opgemerkt dat haar profiel desbetreffend niet als verschoning kan dienen. Uit de informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat van verzoekster kan worden verwacht dat zij haar eigen clanstructuur en die van de clans van haar woonplaats grondig kan toelichten in een land waar alle sociale relaties en contacten verlopen via de clan of de groep waartoe het individu behoort en van wie hij of zij de nodige bescherming geniet. Verzoekster verklaarde overigens dat zij is opgegroeid bij haar grootmoeder langs moederskant (stuk 4, gehoorverslag, p. 3, 5; stuk 8, verklaring, vraag 10). Uit de informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat het vooral de moeder en grootmoeder langs moederskant zijn die de kinderen de kennis over hun clanlijn aanleren. Ook kan verzoeksters citaat uit een Algemeen Ambtsbericht over Somalië omtrent de situatie van de vrouw in regio's die onder invloed zijn van Al Shabaab, haar gebrekkige kennis niet verschonen. Dat het voor vrouwen verboden is om zonder mannelijke begeleiding buiten te gaan, officiële handelingen te verrichten of te werken en dat er voor hen strikte kledingsvoorschriften gelden, verklaart haar gebrekkige kennis van het clansysteem in het licht van de in het dossier aanwezige informatie geenszins.

Verzoeksters beperkte socio-politieke kennis over Bulo Haji en Lower Jubba, haar beweerde regio van herkomst, bevestigen verder de ongeloofwaardigheid van haar Somalische nationaliteit. Zo verklaart zij dat Al Shabaab sinds 2008 de controle had over Bulo Haji (stuk 4, gehoorverslag, p. 10), maar is niet op de hoogte van namen van lokale leiders van Al Shabaab (stuk 4, gehoorverslag, p. 10). Ook wanneer verzoekster werd gevraagd of Al Shabaab vocht tegen een andere groep of beweging, antwoordt zij dit niet te hebben gezien (stuk 4, gehoorverslag, p. 10). Verzoeker verklaarde ook dat er geen buitenlanders waren rond Bulo Haji, hoewel volgens de informatie aanwezig in het administratief dossier de Keniaanse troepen in Lower Jubba samen met de TGF-troepen een grootse actie ondernamen tegen Al Shabaab. Daarbij dient te worden opgemerkt dat verzoekster buiten het feit dat er in januari 2010 een explosie was in Bulo Haji geen andere gebeurtenissen, incidenten of gevechten kan vermelden (stuk 4, gehoorverslag, p.7). Uit de informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in 2012 luchtaanvallen, gericht op de basissen van Al Shabaab in Bulo Haji en Halimo-Adey, werden uitgevoerd en dat de strijders van Al Shabaab zich verzamelden in het dorp Bulo Haji vanwaar ze een tegenaanval planden op het district Badhade. Het is niet aannemelijk dat verzoekster van dergelijke acties niets zou zijn opgevallen.

Voor zover verzoekster opnieuw naar haar achtergrond en profiel van ongeschoolde vrouw die slechts het land bewerkte, zou verwijzen, wijst de Raad erop dat uit het administratieve dossier duidelijk blijkt dat de vragen die verzoekster werden gesteld betreffende de socio-politieke situatie, niet van aard waren dat schoolse kennis vereist zou zijn. De vragen waren wel degelijk aangepast aan een profiel als dat van verzoekster. Van verzoekster, die beweerde haar hele leven in Bulo Haji te hebben gewoond, kan dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat zij desbetreffend meer informatie kan geven.

De vertaling van de bij het verzoekschrift gevoegde kopie van haar geboorteakte is niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 waardoor dit document dan ook niet in overweging wordt genomen. De geboorteakte zelf is overigens een fotokopie. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

2.4. Gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoeksters beweerde afkomst en nationaliteit kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan haar asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is aangezien verzoekster dit in Somalië situeert. Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus merkt de Raad nog op dat het van belang is te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Somalië bezit. Overigens is er geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Ook is het aantonen van de laatste verblijfplaats binnen het land van herkomst onontbeerlijk vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien verzoeker afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is.

Verzoekster verhindert zowel het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot haar profiel,

nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en voldoet aldus niet aan de medewerkingsplicht die op haar rust (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1, 2 en 3 van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van 29 april 2004). Door het feit dat verzoekster geen reëel zicht biedt op haar nationaliteit, reële verblijfssituatie of land van herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert zij de Belgische overheden immers haar reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan subsidiaire bescherming niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, nr. 3412 (c)). (...)"

2.3.2. Ter ondersteuning van haar tweede asielaanvraag legt verzoekster een nationaliteitsverklaring en een verklaring van geboorte neer, beiden uitgereikt door de Somalische ambassade in België op 26 mei 2014.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.3.3. Waar verzoekster betoogt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het 'nieuw karakter' van de door haar aangebrachte stukken niet heeft onderzocht, kan zij niet worden gevolgd en gaat zij voorbij aan de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar deze met betrekking tot de door verzoekster in het kader van haar huidige asielaanvraag voorgelegde documenten terecht oordeelt als volgt:

"Wat betreft de nationaliteitsverklaring en de verklaring van geboorte uitgereikt door de Somalische ambassade te België dd.26.5.2014 die u voorlegt dient het volgende te worden opgemerkt. Rekening houdend met het feit dat uw verklaringen over uw afkomst reeds als weinig geloofwaardig werden beoordeeld en uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat alle archieven en publieke kantoren werden vernietigd gedurende de burgeroorlog waardoor er geen archieven, kopieën of originele documenten voorhanden zijn die gebruikt kunnen worden als referentiemateriaal bij het opstellen van

(identiteits)documenten, dient de waarde van dit stuk danig gerelativeerd te worden. Voorts blijkt dat Somalië in de 'Corruption Perceptions Index' op rang 175 komt van de door de niet-gouvernementele organisatie 'Transparency international' 175 onderzochte landen en dus - samen met Afghanistan en Noord-Korea - als het meest corrupte land ter wereld wordt gerangschikt. Ook de documenten uitgereikt door de Somalische ambassades werden onderzocht door meerdere EU landen, waaronder België en het Verenigd Koninkrijk, maar ook door onder meer Zwitserland, de Verenigde Staten en Canada. Hun bevindingen zijn gelijklopend en bevestigen naast een winstgevende privéhandel in Somalische documenten, het gemak waarmee identiteitsdocumenten kunnen worden verkregen op de ambassades. Tevens kan hieruit blijken dat de Somalische ambassades een feitelijke onbegrensde appreciatiebevoegdheid hebben om de Somalische nationaliteit toe te kennen (of in te trekken) en op basis hiervan Somalische identiteitsdocumenten uitreiken. Dit leidt volgens dezelfde informatie tot een abusief en oneigenlijk gebruik van en handel in Somalische documenten. De beoordeling van de bewijswaarde van Somalische identiteitsdocumenten dient dan ook met passende voorzichtigheid te gebeuren. Bijgevolg kunnen deze documenten niet weerhouden worden als nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u voor de erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt."

Verzoekster betwist deze overwegingen niet, noch brengt zij elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Zij tracht, verwijzende naar hoger aangehaalde Memorie van Toelichting, aan te tonen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte heeft geoordeeld dat de door haar bijgebrachte nieuwe elementen de kans dat de zij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt niet aanzienlijk vergroten. Zij argumenteert in dit verband dat *in casu* in de bestreden beslissing niet wordt gesteld dat de documenten inhoudelijke of vormelijke gebreken zouden vertonen, doch enkel wordt gesteld dat de bewijswaarde van Somalische documenten bijzonder relatief is omwille van corruptie, hetgeen echter niets te maken heeft met incoherente of ongeloofwaardige verklaringen, dat wel degelijk nieuwe elementen werden voorgelegd die weliswaar in het verlengde liggen van haar vorig asielrelaas doch niet louter de voortzetting ervan vormen aangezien het nieuwe documenten betreffen die haar identiteit aantonen en dat de nieuwe elementen betrekking hebben op haarzelf zodat evenmin met stellige zekerheid door het Commissariaat-generaal in het kader van haar prima facie-beoordeling kan beweerd worden dat de elementen louter algemeen van aard zijn en géén verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker.

De Raad benadrukt in dit verband dat de Memorie van Toelichting een niet-limitatieve opsomming bevat van gevallen waarin de nieuwe elementen de kans niet aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. In de bestreden beslissing wordt uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot zijn besluit komt, motieven welke zoals hoger reeds gesteld op generlei wijze worden betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt. Aan het voorgaande kan nog worden toegevoegd dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op het voorgaande treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook bij waar deze besluit dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Zoals omstandig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing vermogen de door verzoekster bijgebrachte nationaliteitsverklaring en verklaring van geboorte immers niet te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van de eerste asielaanvraag, namelijk dat verzoekster middels haar verklaringen haar afkomst en nationaliteit niet aannemelijk maakt.

In zoverre verzoekster nog verwijst naar het oude artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en stelt dat niet werd onderzocht of de voorgelegde stukken reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag, noch of deze stukken betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin verzoekende partij ze had kunnen aanbrengen, benadrukt de Raad dat genoemd artikel werd gewijzigd door de wet van 8 mei

2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. Het nieuwe artikel 51/8 luidt als volgt: *“Indien de vreemdeling een volgende asielaanvraag indient bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, eerste lid, aangewezen overheden, neemt de minister of zijn gemachtigde een verklaring af van de asielzoeker met betrekking tot de nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, en de redenen waarom de asielzoeker deze elementen niet eerder kon aanbrengen.*

Deze verklaring wordt ondertekend door de asielzoeker. Indien deze dit weigert, wordt hiervan melding gemaakt op de verklaring evenals, in voorkomend geval, van de redenen waarom hij weigert om te ondertekenen. Deze verklaring wordt onverwijld overgezonden aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.” De verwijzing naar niet langer vigerende wetgeving en de argumentatie hieromtrent in het verzoekschrift is dan ook niet dienstig.

Waar verzoekster tot slot nog meent dat het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn bevoegdheid heeft overschreden en een onderzoek ten gronde heeft gevoerd, gaat zij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, waaruit duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts besluit dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt en vervolgens een oordeel velt of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. De commissaris-generaal heeft bij deze beoordeling alle nieuwe elementen betrokken die door verzoekster worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift heeft de commissaris-generaal verzoeksters tweede asielaanvraag derhalve niet ten gronde onderzocht.

2.4. Voorts laakt verzoekster dat zij niet werd gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Onder verwijzing naar artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 34 van de Procedurerichtlijn 2005/85 betoogt zij dat het Commissariaat-generaal als beslissende overheid *in casu* niet mocht afwijken van de hoorplicht.

2.4.1. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

2.4.2. *In casu* wordt verzoeksters tweede asielaanvraag niet in overweging genomen overeenkomstig artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Het staat buiten twijfel dat een dergelijke beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden. Het artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet werd ingevoegd bij wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. Dit artikel vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is *in casu* derhalve van toepassing. Immers, een nationale maatregel, waaronder zowel formele als materiële wetgeving als individuele toepassingen worden begrepen, valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht wanneer hij wordt aangenomen ter omzetting van een richtlijn of dezelfde doelstellingen nastreeft als een richtlijn, of wanneer hij een invloed heeft op een door het Unierecht verzekerd recht. In al deze gevallen moet de nationale maatregel de Europese algemene rechtsbeginselen respecteren (M. DESOMER, "De Belgische asielprocedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage", *T. Vreemd.* 2009, 20).

2.4.3. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 34).

Artikel 32.3 van Richtlijn 2005/85/EG voorziet in de mogelijkheid van een voorafgaand onderzoek met betrekking tot de vraag of er nieuwe elementen aanwezig zijn die relevant zijn met betrekking tot de definitieve uitkomst van een voorgaande asielaanvraag. Het betreft in essentie de vraag of er alsnog pertinente of manifeste redenen zijn die, gelet op de in het kader van de behandeling van de eerdere aanvraag gedane vaststellingen, een internationale beschermingsstatus wettigen. In dit verband bepaalt artikel 34.2 c) van Richtlijn 2005/85/EG ook dat de bevoegde instantie kan afzien van een persoonlijk gehoor. Het is dan ook mogelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van de elementen die aan de minister of diens gemachtigde dienen te worden meegedeeld, zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid, een beslissing neemt (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 22-23).

Zoals verzoekster terecht opmerkt in het verzoekschrift werd deze mogelijkheid voorzien in artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat luidt als volgt: *"In afwijking van § 1 kan de Commissaris-generaal in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet."* Dit artikel werd gewijzigd bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit het Verslag aan de Koning blijkt dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal, dat de commissaris-generaal kan oordelen dat hij na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en dat de commissaris-generaal kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de vreemdelingenwet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen. Verzoekster kan dan ook niet volhouden dat de Belgische Staat geen bijzondere regels heeft bepaald nopens de behandeling van meervoudige asielaanvragen en meer bepaald wanneer het horen in dit kader niet vereist zou zijn. Geen enkele rechtsregel schrijft voor dat in de tekst van de bestreden beslissing dient gemotiveerd te worden waarom de commissaris-generaal een persoonlijk gehoor niet noodzakelijk acht.

2.4.4. Ten overvloede wijst de Raad erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde*

Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het niet inoverweging nemen van een tweede asielaanvraag, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het in overweging nemen van haar tweede asielaanvraag hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

In casu stelt de Raad vast dat verzoekster zich beperkt tot een algemene verwijzing naar artikel 41 Handvest en zij niet concretiseert welke specifieke omstandigheden zij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet in overweging nemen van haar tweede asielaanvraag. De stelling in het verzoekschrift dat indien de verwerende partij haar had gehoord, zij misschien had geweten waarom het medisch attest van haar vader pas nu kon naar voor gebracht worden, heeft immers overduidelijk geen betrekking op verzoeksters tweede asielaanvraag, noch op de documenten die zij in het kader hiervan heeft bijgebracht. Voor het overige beperkt verzoekster zich in wezen tot een theoretische discussie die niet tot hervorming van de bestreden beslissing kan leiden.

2.4.5. Tot slot kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij stelt dat *in casu* het asielgehoor werd georganiseerd en uitgevoerd door de Dienst Vreemdelingenzaken die ter zake over geen enkele bevoegdheid meer beschikt. Evenmin kan worden volgehouden dat de Dienst Vreemdelingenzaken verzoeksters asielaanvraag zou hebben onderzocht, laat staan dat de Dienst Vreemdelingenzaken enige beslissing zou hebben genomen inzake verzoeksters tweede asielaanvraag. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt immers dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de vreemdelingenwet slechts verzoeksters tweede asielaanvraag heeft geregistreerd, van verzoekster een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen, en de redenen waarom de zij deze elementen niet eerder kon aanbrengen, en deze verklaring vervolgens heeft overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekster aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Een schending van artikel 52/3 van de vreemdelingenwet kan dan ook niet worden volgehouden en ook de stelling dat het horen door de Dienst Vreemdelingenzaken met de doeleinden haar meervoudige asielaanvraag te weigeren machtoverschrijding uitmaakt aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken hier geen enkele bevoegdheid toe heeft, mist feitelijke en juridische grondslag.

2.5. In zoverre verzoekster nog artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift slechts stelt dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 3 EVRM omdat zij niet werd gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen alvorens deze beslissing werd genomen. Verzoekster brengt evenwel geen elementen aan waaruit kan blijken dat zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *“Daar werd vastgesteld dat u niet de Somalische nationaliteit heeft, is het CGVS van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Somalië.*

Er dient benadrukt te worden dat het uw verantwoordelijkheid is om uw beweerde en nationaliteit aan te tonen en dit door middel van authentieke (identiteits)documenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, wanneer ernstige juridische en/of materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door concrete en objectieve informatie. Immers voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op uw schouders. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen mag er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat er geen elementen zijn die wijzen op een schending van het non-refoulementbeginsel voor zover u zou worden teruggeleid naar uw werkelijk land van herkomst.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.”

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekster in het kader van haar tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juni tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS